

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Tirol (Austria) w dniu 6 września 2021 r. – C.G./Bezirkshauptmannschaft Landeck

(Sprawa C-548/21)

(2022/C 109/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgerichts Tirol

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący zażalenie: C.G.

Druga strona postępowania: Bezirkshauptmannschaft Landeck

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 ust. 1 (ewentualnie w związku z art. 5) dyrektywy 2002/58/WE⁽¹⁾ w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/136/WE⁽²⁾ w świetle art. 7 i 8 Karty praw podstawowych, należy interpretować w ten sposób, że dostęp organów władzy publicznej do danych zapisanych na telefonach komórkowych stanowi ingerencję w prawa podstawowe opisane w przywołanych postanowieniach karty, która to ingerencja jest na tyle poważna, by pociągnąć za sobą ograniczenie dostępu w kontekście zapobiegania, dochodzenia, wykrywania i ścigania przestępstw do zwalczania poważnej przestępczości?
- 2) Czy art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58 w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 2009/136, w świetle artykułów 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak § 18 w związku z § 99 ust. 1 kodeksu postępowania karnego, które skutkuje tym, że organy bezpieczeństwa same, w trakcie postępowania karnego, bez zezwolenia sądu lub niezależnego organu administracyjnego zapewniają sobie obszerny i niekontrolowany dostęp do wszystkich danych cyfrowych zapisanych na telefonie komórkowym?
- 3) Czy art. 47 Karty praw podstawowych w związku z jej art. 41 i art. 52 należy interpretować, mając na uwadze równość broni oraz skuteczność środka prawnego, jako stojący na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które, tak jak § 18 w związku z § 99 ust. 1 kodeksu postępowania karnego, zezwala na analizę danych cyfrowych z telefonu komórkowego bez uprzedniego poinformowania o tym zainteresowanego, względnie bez poinformowania go przynajmniej po zastosowaniu środka?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/58/WE z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej), Dz.U. 2002, L 201, s. 37.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów, Dz.U. 2009, L 337, s. 11.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 30 listopada 2021 r. – SOMEO S.A., dawniej PEARL STREAM S.

A./Republika Slovenija

(Sprawa C-725/21)

(2022/C 109/21)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SOMEO S.A., dawniej PEARL STREAM S.A.

Strona przeciwna: Republika Slovenija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dla celów uznania określonego produktu za „część” siedzenia w rodzaju stosowanych w pojazdach silnikowych w rozumieniu działu 94 Nomenklatury scalonej zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej⁽¹⁾ – w brzmieniu mającym zastosowanie do rozpatrywanego w postępowaniu głównym sporu – jest konieczne, by siedzenie, bez rzeczonoego produktu, nie mogło pełnić swojej podstawowej i głównej funkcji (w znaczeniu funkcjonalnej całości), czy też wystarczy, by określona część, przeznaczona wyłącznie do zainstalowania na fotelach samochodowych, mogła zostać uznana za część siedzenia?
- 2) Czy możliwość ogólnego samodzielnego lub niesamodzielnego zastosowania dwóch omawianych produktów ma wpływ na ich zaklasyfikowanie do podpozycji 9401 90 80 lub na brak takiego zaklasyfikowania?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 1987, L 256, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd –
Chaskowo (Bułgaria) w dniu 7 grudnia 2021 r. – JP EOOD/Otdeł „Mitniczesko razsledwane
i razuznawane” w Teritorialna direkcija „Mitnitca Burgas”**

(Sprawa C-752/21)

(2022/C 109/22)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Chaskowo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: JP EOOD

Strona przeciwna: Otdeł „Mitniczesko razsledwane i razuznawane” w Teritorialna direkcija „Mitnitca Burgas”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 44 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013⁽¹⁾ z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny w związku z art. 13 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”) i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszcza się istnienia uregulowania krajowego takiego jak art. 59 ust. 2 Zakon za administratiwnite naruszenija i nakazanija (ustawy o naruszeniach i karach administracyjnych, zwanej dalej „ZANN”), w którym nie włączono do kręgu osób mających prawo do zaskarżenia postanowienia o ukaraniu właściciela rzeczy skonfiskowanych na mocy tego postanowienia, gdy ten właściciel nie jest sprawcą zarzucanego czynu[?]
- 2) Czy art. 22 [ust.] 7 w związku z art. 29 i art. 44 rozporządzenia nr 952/2013 w związku z art. 13 EKPC i art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one istnienia krajowego uregulowania takiego jak art. 232 ust. 1 Zakon za mitnicite (ustawy o urzędach celnych, zwanej dalej „ZM”), w którym wyłączono możliwość zaskarżenia wydanego przeciwko nieznanemu sprawcy postanowienia o ukaraniu w zakresie, w jakim zgodnie z ustawodawstwem krajowym w postanowieniu tym można orzec przepadek na rzecz państwa mienia będącego własnością osoby trzeciej nieuczestniczącej w postępowaniu karnoadministracyjnym[?]